

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. София, 24.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Веселина Вълева

Членове: Красимира Костова
Магдалена Лазарова

при участието на секретаря Емилия Б. Найденова
в присъствието на прокурора И. А.

като разглежда докладваното от Магдалена Лазарова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231000601415 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава 21 от НПК.

С присъда № 110 от 20.06.2023г. по нохд № 412/ 2023г. по описа на СГС подсъдимият Д. В. Н., роден на ****г. в гр. ***, българин, български гражданин, със средно специално образование, женен, неосъждан, с ЕГН *****, е признат за ВИНОВЕН в това че на 25.07.2018г., в гр. София, ж.к. "Левски" Зона „В" № 2а, поради немарливо изпълнение на занятие, представляващо източник на повишена опасност - при изпълнение на договорни отношения по договор с „МАРТИ 5000" ООД, сключен на 03.04.2018г. за извършване на строително-ремонтни дейности на строително скеле (поставяне на външна топлоизолация на източна фасада на триетажна масивна сграда с полутаван, собственост на „Марти 5000" ООД), в качеството си на управител на „ПАТСТРОЙ" ООД е причинил смъртта на Е. Й. Ч., ЕГН ***** - строителен работник на частна практика, допуснат да работи на строителния обект, като:

1. Не е предоставил необходимата информация на допуснатия на строителния обект за извършване на строителни дейности Е. Й. Ч. и не го е запознал с рисковете за здравето и безопасността му, както и за мерките, които се предприемат за отстраняването, намаляването или контролирането на тези рискове и с опасностите, произтичащи от работното оборудване, с което е нарушил разпоредбите на:

- чл.19 ал.1 и 3 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗБУТ/;
- чл.168 от Наредба № 7 от 23.09.1999г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използването на работното оборудване.

2. Не е предоставил на допуснатия на строителния обект за извършване на строителни дейности Е. Й. Ч. необходимите лични предпазни средства /обезопасителен колан, защитна каска/, с което е нарушил разпоредбите на:

- чл.14 (1) от Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗБУТ/;
- чл.60 от Наредба № 2 от 22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършването на строителни и монтажни работи.

3. Не е осигурил безопасни условия на труд на наето с договор от 29.03.2018г. между него, като управител на „Патстрой“ ООД /наемател/ и „Халцедон“ ООД /наемодател/, неокмплектовано строително скеле, изградено от И. Д. и Р. Н. — строителни работници в „Патстрой“ ООД, а го е пуснал в експлоатация без изискуемия план за монтиране, използване и демонтиране и в несъответствие с изискванията за предотвратяване на падания от височина — не е оборудвано с вертикални стълби за преминаване на различните нива, които са елемент на скелето; не са монтирани платна с люк за преминаване на различните хоризонтални нива; хоризонталните платформи не са монтирани така, че между тях да няма опасни пролуки, а на отделни места липсват цели платна; скелето не е обезопасено от външната страна с мрежа за предпазване от падания на хора и предмети от височина, с което е нарушил разпоредбите на:

- чл.215к ал.1 и ал.3 т.2 от Наредба № 7 от 23.09.1999г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използването на работното оборудване;

- чл. 93 от Наредба №2 от 22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършването на строителни и монтажни работи;

- чл.60 от Наредба № 2 от 22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършването на строителни и монтажни работи, с което е допринесъл за падане на пострадалия Е. Й. Ч. от четвърто хоризонтално ниво на необезопасено съгласно изискванията на ЗБУТ строителното скеле, с липсващи елементи, от височина около 8 метра, като пострадалият не е използвал лични предпазни средства (предпазен колан и защитна каска), довело до травматични увреждания - кръвонасядане на меката черепна покривка в тилната област на главата; разкъсно-контузна рана на лявата длан; гръдна травма - счупване на ребра вдясно от V до VII паравертебралната линия (покрай гръбначния стълб); контузия на белите дробове; травматично разкъсване на възходящата аорта; излив на около 200мл кръв в околосърцевата торбичка; кръвонасядане на междуребрната

мускулатура в лява гръдна половина; кръвонасядания в хилусите на бъбреците; счупване на дясната бедрена кост в долната ѝ трета; счупване на предходилните кости на дясното ходило, причинени от удари със значителна сила с или върху твърди тъпи предмети с широка повърхност, като причината за смъртта на Е. Ч. е травматично разкъсване на възходяща аорта с излив на кръв в околосърцевата торбичка и последваща тампонада на сърцето, при което допуснатите нарушения са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилата трудова злополука и последвалите от нея телесни увреждания и смърт - поради което и на основание чл.123 ал.1 пр.2 НК, вр. чл.373 ал.2 НПК, вр. чл.58а ал.1 НК му е наложено наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ДВЕ ГОДИНИ, изпълнението на което е отложено на основание чл.66 ал.1 НК за срок от ЧЕТИРИ ГОДИНИ.

На основание чл.189 ал.3 НПК Д. В. Н. е осъден да заплати направените по делото разноски в полза на държавата в размер на 1 922,00 (хиляда деветстотин двадесет и два) лева, както и държавна такса в размер на 5,00 (пет) лева за служебно издаване на изпълнителен лист, както и да заплати на Й. Е. Ч., Г. Е. Ч., Ю. Й. Ч. и Р. К. Ч. направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 4 500,00 /четири хиляди и петстотин/ лева.

Срещу присъдата са подадени въззивна жалба от адв. Н. Б.–повереник на частните обвинители Й. Е. Ч., Г. Е. Ч., Р. К. Ч. и Ю. И. Ч. и въззивна жалба от адв. П. Г. – защитник на подсъдимия Д. Н., и съответни допълнения към тях.

С въззивната жалбата на повереника на частните обвинители и допълнението към нея присъдата се атакува като незаконосъобразна, необоснована и явно несправедлива в частта ѝ относно вида и размера на наложеното наказание. Твърди се, че при постановяването ѝ са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - не са били обсъдени обстойно и задълбочено доказателствата по делото относно последващите действия на подс.Н. след произшествието, които характеризират деянието му като такова с висока степен на обществена опасност, както и високата му лична обществена опасност. Не са били обсъдени и не са получили отговор доводите на частните обвинители за поведението на подсъдимия, след причинената смърт - представил недействителен трудов договор с пострадалия Е. Ч., с подправени подписи, за да заличи значителна част от извършените закононарушения, като обстоятелството, че не са установени авторите на положените подписи не омаловажава извършеното от него, с което по виждане на повереника е осъществено друго престъпление, за което не му е било повдигнато обвинение. Възражава се, че извън вниманието на съда са останали изложените факти, че подсъдимият е осъществявал дейност в „сивия сектор“ и е използвал пострадалия да извършва високорискова работа без да му заплати никакво трудово възнаграждение, като е целял само и единствено получаване на облаги за извършените строителни дейности, без да прави необходимите разходи за обезопасяването им, за които безспорно е

бил задължен. Не са били преценени в достатъчна степен начина, по който е извършено престъплението, времето, мястото и настъпилите тежки вредни последици, като първостепенният съд само декларативно е приел, че подсъдимият е допуснал многобройни нарушения на императивни изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършването на строителни и монтажни работи, но същевременно е изразил съжаление за извършеното от него. Акцентираща се, че за отношението на подсъдимия към деянието „следва да се съди не по думите, а по това което е извършил след престъплението и следва да се преценява в каква степен е престъпната небрежност и какви са последствията от нея“. В заключение се моли на основание на чл.334 т.3 НПК за изменение на обжалваната присъда като се увеличи наложеното наказание на три години и шест месеца лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно съобразно закона.

В жалбата на защитника на подс.Н. се излагат съображения за незаконосъобразност на присъдата, като наложеното наказание се преценява за явно несправедливо. Твърди се, че съдебният акт почива на „недоказана фактическа обстановка, обективизирана в обвинителния акт“, като по делото са събрани доказателства, оборващи част от обвинителната теза, но същите не са били правилно оценени от решаващия съд и не са взети предвид при определяне размера на наложеното наказание; по делото е било безспорно установено, че на работещите на височина работници са били предоставени обезопасителни средства (колани и каски) от подсъдимия, който не се е намирал на строителния обект към момента на инцидента и не е могъл обективно да осъществява непрекъснат контрол дали същите се използват реално от работниците, но всяка сутрин е провеждал съответен инструктаж, което се потвърждава от разпитите на свидетелите Д., Н. и Д.. Претендира се, че неоснователно СГС е отчел като отегчаващо вината обстоятелство наличието на няколко нарушения на безопасността на труда, част от които според защитата не са в причинно-следствена връзка с настъпилата смърт на Е. Ч. - причина за падането на последния не е неизправността на скелето, а това че не е използвал предоставените му от подсъдимия лични предпазни средства (предпазна каска и обезопасителен колан), намерени впоследствие на обекта в работен микробус, като от доказателствата по делото е видно, че същите са били ползвани от него само сутринта на процесния ден, като не е намерен отговор защо не са били ползвани и следобед от пострадалото лице. Решаващият съд е следвало да оцени всички доказателства по делото и да реши дали те подкрепят самопризнанията на подсъдимия. Сочи се, че по делото са събрани доказателства, оборващи част от обвинителната теза, но същите не били правилно оценени и не са били взети предвид при определяне размера на наложеното наказание. Според показанията на свидетелите И. Д., Р. Н. и М. Д. независимо от факта, че починалият Е. Ч. не е работник на фирмата на Н., същия е присъствал при провеждането на сутрешния инструктаж и са му били предоставени лични обезопасителни средства. Възражава се, че съдът е приел наличието на отегчаващи вината

обстоятелства, нефигуриращи в обвинителния акт, като същевременно е игнорирал редица смекчаващи такива – младата възраст, чистото съдебно минало, усложненото семейно положение на подсъдимия - поради тежко онкологично заболяване на съпругата му, същият единствен полага грижи за отглеждането и възпитанието на трите им деца, като през целия продължителен период на провеждане на досъдебното производство с поведението си многократно е доказал, че реално осъзнава случилото се, съжaliaва безкрайно за смъртта на близък за него човек и се разкайва, че не е успял да я предотврати. Твърди се, че след инцидента Н. има безкомпромисно отношение към „трудовата дисциплина“, прилага и изисква да бъдат спазвани стриктно нормите ѝ, и няма допуснати нарушения. В заключение се моли „за отмяна на присъдата в обжалваната ѝ част като незаконосъобразна и за постановяване на решение, с което да се намали размера на наложеното наказание или да се приложи разпоредбата на чл.55 ал.1 НК“

В съдебно заседание представителят на САП изразява становище, че присъдата е правилна, законосъобразна и обоснована. Намира за неоснователни доводите на защитата на подсъдимия за липса на доказателствен анализ – доказателствата са били обсъдени в пълнота в мотивите като съдът правилно е отразил, че в своята съвкупност водят до единствения възможен извод за осъществен състав на престъплението, за което подсъдимият е бил предаден на съд и по делото не се констатира доказателства, които да противоречат на този извод, което да налага обсъждането им. Относно размера на наложеното наказание лишаване от свобода предлага да бъде увеличен и след прилагане разпоредбата на чл. 58а НК, да бъде определен в размер от 3 години като изпълнението му бъде отложено с изпитателен срок от 5 години.

Повереникът на частните обвинители поддържа изцяло доводите и аргументите изложени в жалбата и в допълнението към нея. Моли при преценката относно правилността на първоинстанционния съдебен акт да бъдат съобразени всички доводи на частното обвинение, които не са били взети предвид от СГС - представянето на недействителен трудов договор с починалия Ч., с цел да бъдат заличени следите от процесното деяние; действията, предприети от подсъдимия по прехвърляне на цялото имущество на представляваното от него дружество, с цел при евентуални граждански иски да бъдат оцетени наследниците на починалото лице. В заключение пледира да изменение на първоинстанционната присъда, като бъде увеличен размера на наложеното наказание и ако съдът прецени да не прилага чл.66 ал.1 НК.

Частните обвинители Г. Ч. и Й. Ч. поддържат заявеното от повереника си.

Защитникът на подсъдимия поддържа изцяло въззивната си жалба с допълнението към нея. Подчертава, че при изразеното съгласие делото да бъде разгледано при условията на чл.371 т.2 НПК, подзащитният му се е

съгласил с фактите, изложени в обвинителния акт, сред които не са били посочени отегчаващи вината обстоятелства, но СГС е възприел като такъв „факта, че има допуснати нарушения при изграждането на скелето на съответния работен обект“, за който защитата твърди, че не е в пряка причинно -следствена връзка с настъпилия съставомерен резултат, тъй като по делото са събрани гласни доказателства, според които на работния обект е имало лични предпазни средства, които са били осигурени за всеки работник, като обстоятелството, че починалият е работил до обяд с лични предпазни средства също е доказано по делото, но остава неясно поради какви причини следобед същият не е ползвал предоставените му лични предпазни средства, като към момента на настъпване на трагичния инцидент, подсъдимият не е бил на обекта, за да проследи лично това обстоятелство. Акцентираща на инкорпорираните по делото писмени доказателства, касаещи здравословното състояние на съпругата на подсъдимия, наличието на три деца, за които единствен полага грижи, като това наред с продължителността на наказателния процес, отношението му към случилото се, според защитата обективират наличието на изключителни и многобройни смекчаващи вината обстоятелства, обуславящи намаляване на наказанието, респективно приложение на разпоредбата на чл.55 ал.1 НК.

В лична защита подсъдимият Н. изразява съжаление за инцидента, на който не е бил очевидец, а в последната си дума моли за справедливост.

САС при извършената служебна проверка, след като съобрази доводите в подадените частни жалби и като се запозна с материалите по делото, намира за установено следното:

Производството пред СГС е протекло по реда на глава 27 от НПК, при условията на съкратено съдебно следствие по чл.371 т.2 НПК, което обстоятелство има за последица обвързаността и на въззивната инстанция от фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, когато предпоставките и реда за провеждане на тази диференцирана процедура са били спазени от първостепенния съд. При осъществяване на инстанционния контрол на първо място следва да се провери дали процесуалната дейност на първата съдебна инстанция е осъществена при съобразяване на правилата на диференцираното производство – налице ли са предпоставките за прилагане на особената процедура (действително направено волеизявление по чл.371 т.2 НПК от подсъдимия и законосъобразност на доказателствената преценка); спазен ли е предписаният ред за допускане и провеждане на съкратеното съдебно следствие, както и дали присъдата е постановена в съответствие с изискванията на чл.373 ал.3 НПК. Няма спор, че задействането на особената процедура по глава 27 от НПК, в частност тази по чл.371 т.2 НПК, трябва да бъде предхождано от ясното и категорично волеизявление на подсъдимия, изразяващо желанието му за провеждане на съкратено съдебно следствие, което е безусловно изискуема от закона предпоставка за нейното активиране от съда при стриктно спазване на специалните законови разпоредби. По своята същност самопризнанието по чл. 371 т.2 НПК представлява

декларация за верността на фактическите твърдения, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като в процесуалния закон е предвидена възможност за обжалване на постановената първоинстанционна присъда само в рамките на така признатата фактология, като не е възможен последващ отказ от вече направеното самопризнание, тъй като обратното би довело до злоупотреба с право и неоправдано премиране на подсъдимия - постигайки по-леко наказание, с последващото обжалване да оспори вече признатите факти и да получи пълно оправдаване чрез събиране на доказателства в обратна насока. Докато при разглеждане на делото по общия ред, в хода на състезателен процес всяка страна може да направи искане за инкорпориране на доказателства за изясняване на обстоятелствата, относими към предмета на доказване, които съдът има задължение да обсъди и мотивирано да кредитира или не, при разглеждането на делото по реда на глава 27 от НПК, в частност по чл.371 т.2 НПК, проверката на съда се ограничава само до наличието на събрани по предвидения от закона ред в досъдебното производство доказателства, потвърждаващи признатите от подсъдимия факти. По този начин на практика от една страна държавното и частното обвинение получават един вид улеснение при доказването на обвинението с постигане на по-бързо осъждане на подсъдимия, но едновременно с това са обвързани от закона да приемат по-лекото му санкционирането, а подсъдимият в замяна на смекчаване на наказанието, се съгласява с някои процесуални ограничения, свързани с възможността да навежда обстоятелства, оспорващи фактическото обвинение и да претендира обезпечаването им чрез съответни доказателствени искания, да участва лично и непосредствено в събирането и проверката на доказателства, подкрепящи или оборващи обвинителната теза. В този смисъл законът редуцира обсега на процесуалните искания и действия, като допустимата процесуална защита на подсъдимия се реализира само в рамките на признатите фактически положения по обвинителния акт и в тези граници е възможно да се установяват и противопоставят единствено правопроменящи и правопогасяващи обстоятелства, свързани с приложимия материален закон, с предпоставките и съдържанието на наказателната отговорност (т.8.1 от ТР № 1/2009г. на ОСНК на ВКС). Също като първостепенния съд, във въззивното производство този съдебен състав не разполага с процесуална възможност да събира доказателства относно фактите по обвинението, да приема нови фактически положения относно процесното деяние, различни от тези, изложени от прокурора във внесения обвинителен акт и признати от подсъдимия, като следва да разгледа и реши делото в тази предварително очертаната от него фактическа рамка.

Изпълнявайки задължението си да ревизира на първо място правилността и законосъобразността на решението на СГС за провеждане на диференцираната процедура по чл.371 т.2 НПК, САС констатира неизпълнение на задължението по чл.372 ал.4 НПК, съгласно което първостепенният съд, освен това да се увери, че направеното от Н.

самопризнание изразява действителната му воля, при ясно осъзнаване на последиците от него (надлежно разяснени му в с.з. на 20.06.2023г.), е следвало да провери дали същото се подкрепя от събраните в досъдебното производство доказателства. Действително в протокола от съдебното заседание е записано, че „след като изслуша подсъдимия, след анализ на събраните по делото доказателства и след съвещание“ съдът е намерил, „че направеното от подсъдимия самопризнание се подкрепя от събраните в хода на досъдебното производство доказателства, поради което и на основание чл.374 ал.4 НПК“ (вероятно се касае за техническа грешка) е обявил, че при постановяване на присъдата ще ползва това самопризнание, без да събира доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, но прегледът на инкорпорираната доказателствената съвкупност категорично опровергава така направената от СГС констатация, явяваща се едно от необходимите условия за разглеждане на делото по реда на чл.371 т.2 НПК. При преценка си за наличието на тази предпоставка, настоящият въззивен състав, на основание доказателствената сила на съдебния протокол и събраните в хода на досъдебното производство доказателства, установи, че самопризнанието на подсъдимия действително е направено доброволно, безусловно и касае фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, но не се подкрепя по изискуемия начин от съдържанието на събраните в досъдебната фаза доказателствени материали. Всъщност първоинстанционният съд е постановил определението по чл. 372 ал.4 НПК без да изброи доказателствените материали, установяващи факти в подкрепа на самопризнанието на подсъдимия, като се е задоволил най-общо да посочи, че „прочита протоколите и материалите, съдържащи факти, имащи значение за изясняване на обстоятелствата по делото.“

В мотивите на присъдата също не се открива ясен, задълбочен и аргументиран отговор защо съдът е приел, че самопризнанието на подсъдимия се подкрепя от събраните в досъдебното производство доказателства, което изискване според Тълкувателно решение № 1/2009г. на ОСНК на ВКС означава „приобщените доказателства да са достатъчни за установяване по несъмнен начин на фактите, очертани в обстоятелствената част на обвинителния акт и признати от подсъдимото лице" (т. 4). Тези доказателства заедно със самопризнанието трябва да са достатъчни да потвърдят по несъмнен начин фактическите твърдения на прокурора, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, съответно – при постановяване на осъдителна присъда да удовлетворяват критерия по чл. 303 НПК. Няма спор, че тази кореспонденция на направеното самопризнание с надлежно инкорпорираните доказателства не следва да се приравнява на пълна еднопосочност на всички доказателствени източници и съответност в цялост на всички установими чрез тях фактически данни, но е необходимо в своя обем те да са достатъчно, за да обусловят несъмненост на извода относно авторството, механизма и начина, по който е осъществено деянието,

причинно-следствената връзка между него и настъпилите общественоопасните последици, като наред с това, преценени в съвкупност, събраните доказателствени източници следва убедително да подкрепят фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и направеното от подсъдимия признание. Съществуването на незначителни противоречия в доказателствените материали не може да бъде процесуална пречка за прилагане на диференцираната процедура, като условията по чл. 372 ал. 4 НПК се приемат за изпълнени и при констатирани несъответствия в определена категория доказателствени средства, но само ако има други доказателствени източници, които по достатъчно категоричен и несъмнен начин обезпечават направеното самопризнание. Признанието на фактите от страна на подсъдимото лице в хипотезата на чл.371 т.2 НПК обаче не освобождава съда от задължението да прецени доколко то се потвърждава от събраните в досъдебното производство доказателства, тъй като и при особена процедура важи нормата на чл.116 НПК, според която осъдителната присъда не може да се основава само на самопризнанието на подсъдимия. При съкратеното съдебно следствие не отпада и основното задължение на съда, регламентирано в нормата на чл.13 НПК, да вземе всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина и затова в чл.372 ал.4 НПК е заложено задължението да прецени дали самопризнанието на подсъдимия намира подкрепа в доказателствата, събрани на досъдебното производство. В случай на установени съществени противоречия в доказателствата, пораждащи сериозни съмнения по отношение на съставомерните признаци на инкриминираното деяние и/или неговия автор, предопределящи постановяване на присъда, почиваща на предположения, първостепенният съд е длъжен да разгледа делото по общия ред, аргументирайки се с изискванията, регламентираны в чл. 13, 14 и 107 НПК.

При фактическия анализ и правната оценка на доказателствената съвкупност, потвърждаваща признатите факти по обвинителния акт, не могат да се поставят по-високи критерии и изисквания от установения стандарт за правилното формиране на вътрешното убеждение за доказаност на обвинението в рамките на съдебно производство по общия ред. В настоящия случай прочитът на мотивите към постановената осъдителна присъда сочи на липса на какъвто и да е анализ на доказателствата по делото, като изложението на тази част от тях озаглавена „По доказателствата“ се ограничава в рамките само на една страница, в която дословно е посочено, че описаната в обвинителния акт фактическа обстановка „съдът приема за установена въз основа на направеното по реда на чл. 371, т. 2 от НПК самопризнание на фактите по обвинителния акт от подс.Д. Н., подкрепено от събрани в досъдебното производство доказателствен материал, проверен от съда при постановяване на определението му по чл. 372, ал. 4 от НПК, а именно: протокол за оглед на местопроизшествие; документи, издадени от спешна медицинска помощ; *протоколи за разпити на свидетели*; удостоверение за наследници и препис извлечение от акт за смърт на Е. Й. Ч.;

документи от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ – София; решение на АССГ; оценка на здравния риск в „Патстрой“ ООД; химическа експертиза; съдебномедицинска експертиза на труп; съдебно-технически експертизи; съдебно-почеркова експертиза.“ Следва декларацията, че „всички доказателствени източници по делото са непротиворечиви и в пълнота изясняват фактическата обстановка по делото, като подкрепят направеното от подсъдимия признание на описаните в обстоятелствената част на обвинителния акт фактически положения“, както и че „в доказателствената съвкупност не фигурират писмени доказателства, гласни и писмени доказателствени средства и способности на доказване, които да не са относими към предмета на доказване по наказателното производство“, с последващо позоваване на разпоредбата на чл.373 ал.3 НПК и пояснението, че „в настоящия случай липсват доказателствени материали, които да обективират каквото и да било съществено противоречие с изложените в обстоятелствената част на обвинителния акт факти, поради което не се налага и обсъждане на доказателства по реда на чл. 305, ал. 3, изр. 2, вр. чл. 374 от НПК. Всички събрани и проверени в хода на досъдебното производство доказателствени източници подкрепят еднопосочно и безпротиворечиво изложената фактическа обстановка. По тези причини съдът прие за установена по категоричен и несъмнен начин фактическата обстановка, описана в обвинителния акт и намери, че следва именно въз основа на нея да гради своите правни изводи.“

Освен отсъствие на мотиви в съдържателен план, САС намира за некоректни и констатациите за еднопосочност на доказателствата по делото в подкрепа на направеното самопризнание на описаните в обстоятелствената част на обвинителния акт фактически положения в цялост. Самоцелното изброяване на доказателствените източници, без посочване на фактите и обстоятелствата, установими от всеки от тях, без конкретизация на лицата, от които изхождат свидетелските показания, обективирани в „протоколи за разпити на свидетели“, не може да бъде прието като удовлетворяващо установения стандарт за доказателствен анализ и оценка, още повече при данни за налични съществени противоречия в доказателствата по делото от една страна и липса на доказателствена обезпеченост на съставомерни факти, част от изложената фактология във внесенния обвинителен акт, приета „за установена по категоричен и несъмнен начин“ от първостепенния съд.

В показанията на всички свидетели (И. Д., М. Д. и Р. Н.), ангажирани с работа на обекта на инкриминираната дата се съдържа категорично твърдение за извършен инструктаж от подсъдимия Н. в началото на работния ден, в присъствието и на пострадалия Ч., като в показанията на първите двама свидетели се съдържа и информация за това, че непосредствено след него подсъдимият се обърнал лично към Ч., казвайки че му прави компромис само за този ден, затова че е дошъл без собствено оборудване на обекта (обезопасителни средства и инструменти) и ще му даде от тези на фирмата, но държи за следващия ден да си осигури такива сам. От разпитите на тримата

свидетели се установява и в какво се е изразявал въпросния инструктаж, провеждан ежедневно от подсъдимия Н. – „Добри ни проверява работното облекло, каските, обезопасителните колани и ни предупреждава за внимание, тъй като работим с машини и на височини. Всеки един от нас, в зависимост от работата, която осъществява беше инструктиран индивидуално“ (показанията на свид.Д. на л.119 том 1 от ДП); „В деня на инцидента, както всяка сутрин Д. проведе инструктаж. На инструктажа той ни обръща внимание да си прегледаме работното защитно облекло, да прегледаме скелето, базата и инструментите, с които работим“ (показанията на свид. Р.Н. на л.126 том 1 от ДП); „да работят със защитни средства за безопасност - работно облекло, работни обувки, каски, очила, предпазни колани, сбруи....обясняваше как се работи безопасно с машините – дали са здрави кабелите, дали има протектори и др.“(показанията на свид. М.Д. на л.137 том 1 от ДП). Все твърдения, поставящи под съмнение и неподкрепящи, направеното от подсъдимия самопризнание, влизащи в противоречие с изложените в обстоятелствената част на обвинителния акт твърдения за липса на извършен инструктаж на Ч. от страна на подс.Н. за рисковете за здравето му и безопасността му, както и за неосигуряване на нужните лични предпазни средства, явяващи се част от вменените на Н. като неизпълнени нормативни задължения по ЗБУТ, Наредба № 2 / 22.03.2004г. и Наредба № 7 от 29.09.1999г., които според обвинителната теза се намират в причинно-следствена връзка с настъпилия съставомерен резултат.

Действително в протокола за оглед на местопроизшествие (л.72 том1 от ДП) и фотоалбума към него липса отразяване за наличие на такива лични предпазни средства върху трупа на Ч., но в хода на досъдебното производство е останала неизяснена причината за това, както и дали такива реално са му били предоставени сутринта и какви точно, при започване на работа от подсъдимия (съгласно неговото изрично изявление в тази насока, възприето от свидетелите И. Д., М. Д.); защо при инцидента, станал следобед (към който момент подсъдимият вече не е бил на обекта), пострадалият не е бил с тях, и в тази връзка каква е била конкретната причина за това - неосигуряването им от подсъдимия или неизползването от пострадалия на предоставените му такива по негова лична преценка.

На следващо място в показанията на свид. М. Д. се съдържа твърдение, че непосредствено след инцидента написал датата и името си в книгата за инструктаж като се разписал, при което се сетил, че не е записан и Е. Ч., и написал и неговото име и го подписал, обяснявайки тези свои действия по следния начин „мислех, че така е редно, че след като сме присъствали при провеждането на инструктажа на другите работници“. Книгата за ежедневен инструктаж за безопасност на труда е била предадена с протокол за доброволно предаване от 25.07.2018г. от свид. Д. на водещия разследването следовател (л.1 от том 2 от ДП) и приложена по делото в том 2 от ДП, но въпросните записи в нея не са били обект на експертно изследване, като въпреки същата изобщо не е била отбелязана и коментирана от съда като част

от доказателствената съвкупност. Освен това не може да не се отбележи, че в заключението на назначената и изготвена съдебно-техническа експертиза /л.40 т.3 от ДП/ е посочено, че „в документите по досъдебното производство експертизата не установява писмени доказателства затова, че пострадалият Е. Й. Ч. е бил запознат от управителя на „Патстрой“ ООД с опасностите, произтичащи при използване на необезопасеното скеле, на което пострадалият е работил и е паднал от него“. Релевантно обаче за наказателноправната оценка на поведението на подсъдимия по спазването на правилата за безопасност на труда от страна на пострадалия съгласно съдебната практика е фактическото извършване на инструктаж, а не формата за установяване на този факт (виж Решение от 09.01.2011г. на ВКС, III но по н.д. № 2008/11г.).

В заключението на същата експертиза при отговора на въпроси № 3 и № 4 вещите лица са посочили, че в пряка причинно-следствена връзка с настъпилия инцидент се намират следните нарушения:

- от страна на управителя на „Патсрой“ ООД – допускането до работа на пострадалия Е. Ч. на наето от него скеле, което не е било изградено в съответствие с изискванията за предотвратяване на паданията от височина

- от страна на пострадалия Ч. – неполагането на грижа за здравето и безопасността си, работейки на необезопасено скеле без използване на лични предпазни средства - обезопасителен колан и защитна каска за глава т.е. вещите лица обвързват само част от вменените на подсъдимия нарушения на нормативните изисквания за осигуряване на безопасните условия на труд с настъпилата трудова злополука, в резултат на която е последвала смъртта на Е. Ч.. Същевременно липсват изложени съображения в мотивите на СГС защо в основата на осъждането на подсъдимия е поставено и това експертно заключение, като подкрепящо „еднопосочно и безпротиворечиво изложената фактическа обстановка“. Наличните противоречия, пречат за установяването по несъмнен и категоричен начин на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по чл.102 НПК, и се преценяват от САС като съществени до степен, компрометираща разкриването на обективната истина и изключваща провеждането на съкратено съдебно следствие по чл.371 т.2 НПК.

В контекста на гореизложеното въззивният съд намира, че в конкретния случай СГС е процедирал незаконосъобразно като без да извърши внимателна и прецизна проверка дали самопризнанието на подсъдимия се подкрепя от събраните в досъдебното производство доказателства, е обявил, че при постановяване на присъдата ще ползва същото, без да събира доказателства за изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт факти, а впоследствие е изготвил мотивите на присъдата в разрез с изискванията на чл.373 ал.3 НПК. В резултат на това се налага извод, че първоинстанционното производство е било проведено в нарушение на изискванията на процесуалния закон и при несъобразяване със

задължителните указания, дадени с ТР № 1/2009г. на ОСНК на ВКС, тъй като събраните доказателства на досъдебното производство не подкрепят самопризнанието на подсъдимия и фактическите твърдения в обвинителния акт, и в този смисъл обективно не са били налице условията за разглеждане на делото по реда на глава 27 НПК (съкратено съдебно следствие по чл.371 т.2 НПК), като съдебният акт, предмет на настоящия инстанционен контрол, е бил постановен при съществено нарушение на процесуалните правила, при неспазване на правилата за формиране на вътрешното убеждение и неизясняване на важни обстоятелства, имащи значение за правилното решаване на делото. Тази преценка на въззивната инстанция налага да бъде отменена присъдата на СГС и делото да бъде върнато за ново разглеждане, при което чрез провеждане на стандартно съдебно следствие да бъдат изяснени всички обстоятелства, включени в предмета на доказаване, с цел разкриване в пълнота на обективната истина. Изложеното обезсмисля произнасянето по наведените от жалбоподателите оплаквания, относими към наложеното наказание.

Водим от горното и на основание чл.335 ал.2 вр. чл.348 ал.3 т.1 и 2 пр.1 вр. чл.334 т.1 НПК, Апелативен съд - София

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 110 от 20.06.2023г. по нохд № 412/ 2023г. по описа на СГС, НО, 14 състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на СГС.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____